

VENDIM
Nr. 21, datë 20.3.2017

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtare e	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“

me sekretare Belma Lleshi, në datën 18.1.2017, mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 87/23 Akti, që i përket:

KËRKUES: Gentian Kaçi

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme

OBJEKTI: Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë të vendimeve nr. 5, datë 10.1.2013 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Berat; nr. 90, datë 17.6.2014 të Gjykatës së Apelit Vlorë; nr. 00-2014-1861, datë 20.11.2014 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 15, 16, 17/2, 31/d, 42, 43, 131/f dhe 134/1/i të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6, pikat 1 dhe 3/d të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Gani Dizdari, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të përfaqësuesit të kërkuarit, i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Prokurorisë së Përgjithshme, që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Me vendimin e datës 11.4.2012 Prokuroria e Rrethit Gjyqësor Berat ka vendosur mosfillimin e procedimit penal për ngjarjen aksidentale me pasojë vdekjen e shtetasit A.K. Nëpërmjet shërbimit postar ky vendim i është njoftuar babait të viktimës, shtetasit Gentian Kaçi (*kërkuesi*).

2. Në datën 24.9.2012 kërkuari i është drejtuar gjykatës për kundërshtimin e vendimit të mësipërm të Prokurorisë për mosfillimin e procedimit penal. Me vendimin nr. 5, datë 10.1.2013, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Berat ka vendosur rrëzimin e kërkesës, pasi është paraqitur jashtë afatit 5-ditor të parashkrimit.

3. Me vendimin nr. 90, datë 17.6.2014, Gjykata e Apelit Vlorë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 5, datë 10.1.2013 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Berat. Kundër këtij vendimi kërkuari ka paraqitur rekurs.

4. Me vendimin nr. 00-2014-1861, datë 20.11.2014, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë në dhomë këshillimi ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur, për arsye se nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 432 i Kodit të Procedurës Penale (KPP).

II

5. ***Kërkuesi Gentian Kaçi*** i është drejtuar me kërkesë Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) sipas objektit, duke paraqitur këto shkaqe në mënyrë të përmbledhur:

5.1 *Është cenuar parimi i barazisë së armëve dhe i kontradiktoritetit në gjykim*, pasi kërkuari është vënë në

pozitë të disfavorshme përballë akuzës. Ai nuk ka pasur dijeni për vendimin e prokurorit për mosfillimin e procedimit penal dhe është vënë në dijeni për të pasi ka kërkuar informacion me shkrim nga ana e organit të akuzës. Nga momenti që i është vënë në dispozicion ky vendim kërkuesi i është drejtuar me kërkesë gjykatës për kundërshtimin e tij. Në gjykim ai kërkoj që të thirrej si dëshmitar nëpunësi i postës që ka bërë komunikimin e vendimit, si dhe të kryhej një akt ekspertimi grafik për shënimet e vendosura në librin e postës, nga i cili do të provohet se këto shënime nuk janë bërë nga kërkuesi, kërkesa që nuk u pranuan nga gjykata e shkallës së parë. Ky parim është cenuar edhe nga Gjykata e Apelit Vlorë, e cila nuk përsëriti pjesërisht hetimin gjyqësor për të marrë provat e kërkuara nga kërkuesi.

5.2 *Është cenuar e drejta e aksesit*, pasi gjykatat i kanë mohuar kërkuesit të drejtën për të pasur një përgjigje përfundimtare për pretendimet e tij. Kjo e drejtë është cenuar edhe nga Gjykata e Lartë, e cila ka vendosur mospranimin e rekursit, pa u dhënë përgjigje pretendimeve të ngritura në të.

5.3 *Është cenuar parimi i paanshmërisë*, pasi gjyqtari që ka gjykuar çështjen në gjykatën e shkallës së parë e ka paragjykuar atë, çka u konstatua nga mospranimi i kërkesave të paraqitura nga kërkuesi gjatë gjykimit. Duke qenë se ky gjyqtar nuk ofronte garancitë e nevojshme për të dhënë drejtësi, kërkuesi kërkoj përjashtimin e tij, kërkesë që nuk u pranua nga kryetari i gjykatës.

6. ***Subjekti i interesuar, Prokuroria e Përgjithshme***, ka prapësuar me shkrim para Gjykatës në mënyrë të përmblodhur sa më poshtë vijon:

6.1 Pretendimi për cenimin e parimit të barazisë së armëve, për shkak të rrëzimit të kërkesës për kryerjen e ekspertimit grafik dhe thirrjen e dëshmitarit, është i pabazuar. Kërkuesi e ka ushtruar të drejtën e ankimit kundër vendimit të prokurorit për mosfillimin e procedimit penal dhe pas shqyrtimit të akteve gjykata ka konstatuar se ai është paraqitur jashtë afatit ligjor. Ky vendim është kundërshtuar nga kërkuesi edhe në shkallët e tjera të gjykimit, pa iu mohuar e drejta e ankimit.

6.2 Në lidhje me pretendimin se nuk është njoftuar për vendimin e prokurorit për mosfillimin e procedimit penal, rezulton se kërkuesi është njoftuar në përputhje me nenet 132/1, 137/1 dhe 140/1 të KPP-së. Njoftimi nga ana e Prokurorisë është bërë në adresën e banimit të kërkuesit nëpërmjet shërbimit postar dhe e konfirmuar prej këtij shërbimi. Në të njëjtën adresë është dërguar nga gjykata e shkallës së parë edhe njoftimi për zhvillimin e gjykimit dhe rezulton se në këtë rast kërkuesi ka marrë dijeni. Mënyrat e ndryshme të nënshkrimit në librat e dorëzimit të postës nuk mund të hedhin dyshime mbi vërtetësinë e faktit të dorëzimit të vendimit, ndaj pretendimet për ekspertimin e nënshkrimeve janë të pavenda dhe nuk mund të zbehin këtë fakt.

6.3 I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e parimit të paanshmërisë në gjykim. Nga ana e kërkuesit dhe mbrojtësit të tij në momentin e njohjes me gjyqtarin e çështjes nuk ka pasur kundërshtime në lidhje me këtë. Fakti se gjyqtari nuk ka pranuar kërkesat gjatë gjykimit nuk do të thotë se ai ka paragjykuar çështjen. Vendimet e ndërmjetme të dhëna prej gjyqtarit nuk janë të tilla që të vënë në dyshim paanshmërinë e tij. Po ashtu, ky pretendim është ngritur nga kërkuesi edhe në Gjykatën e Apelit, e cila i ka dhënë përgjigje të arsyetuar në vendimin e saj.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesit

7. Gjykata vlerëson se kërkuesi legjitimohet *ratione personae* në lidhje me pretendimet e tij, të cilat i ka paraqitur në kërkesë, në kuptim të nenit 131/f dhe 134/1/i të Kushtetutës dhe *ratione temporis*, pasi kërkesa është paraqitur brenda afatit të parashikuar nga ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”. Kërkuesi legjitimohet edhe *ratione materiae*, pasi pretendimet e tij *prima facie* janë të tilla që bëjnë pjesë në juridiksionin kushtetues.

B. Për pretendimin e cenimit të parimit të barazisë së armëve

8. Sipas kërkuesit, gjykata e shkallës së parë ka cenuar parimin e barazisë së armëve dhe të

kontradiktoritetit në gjykim, pasi nuk ka pranuar kërkesat e paraqitura për thirrjen si dëshmitar të nëpunësit të postës, i cili ka bërë komunikimin e vendimit, dhe për kryerjen e aktit të ekspertimit grafik për shënimet e vendosura në librin e postës. Sipas tij, ky parim është cenuar edhe nga Gjykata e Apelit Vlorë, e cila nuk ka përsëritur pjesërisht hetimin gjyqësor për të marrë provat e kërkuara nga kërkuesi.

9. Gjykata ka theksuar se parimi i barazisë së armëve nënkupton se çdokush që është palë në proces duhet të ketë mundësi të barabarta të paraqesë çështjen e tij dhe se asnjë palë nuk duhet të gëzojë avantazh ndaj palës tjetër, por duhet të përcaktohet një ekuilibër i drejtë mes tyre. E drejta për të marrë pjesë në gjykim nuk duhet konsideruar si një e drejtë formale, ku palëve t'u garantohet thjesht prania fizike gjatë procesit, por, përkundrazi, duhet që legjislacioni procedural më parë dhe më pas gjyqtari gjatë gjykimit t'u japin mundësi të barabarta palëve për të paraqitur argumente dhe prova në mbrojtje të interesave të tyre. Nëse nuk do të ekzistonte barazia e armëve në gjykim, atëherë argumentet e njëres palë do të mbizotëronin mbi argumentet e palës tjetër, për rrjedhojë e drejta për të marrë pjesë në gjykim do të zhvishej nga funksioni i saj kushtetues për të garantuar një proces të rregullt ligjor. Bazuar në këto parime, gjykatës i dalin një sërë detyrash, mes të cilave rëndësi të veçantë merr krijimi i mundësive të barabarta për pjesëmarrjen e palëve apo përfaqësuesve të tyre në proces, si dhe mundësia e deklarimit të tyre për faktet, provat dhe vlerësimet ligjore që janë të lidhura ngushtë me çështjen që shqyrtohet në gjykatë (*shih vendimin nr. 28, datë 22.5.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Në jurisprudencën kushtetuese është evidentuar dallimi që ekziston ndërmjet mënyrës së marrjes të provave dhe vlerësimit të tyre në një proces gjyqësor. Gjykata ka theksuar se vlerësimi, dobishmëria dhe rëndësia e tyre provuese në një çështje konkrete është, si rregull, detyrë e gjykatave të sistemit gjyqësor, ndërsa verifikimi i ligjshmërisë së krijimit dhe marrjes së provave i nënshtrohet edhe kontrollit të Gjykatës, pasi ky aspekt i gjykimit ka lidhje të drejtpërdrejtë me procesin e rregullt ligjor. Gjykata mund dhe duhet të investohet kur ndaj një procesi gjyqësor ka pretendime për rrugën e mënyrën e marrjes dhe fiksimit të provave, por jo të vlerësimit të tyre. Marrja e provave, paraqitja dhe vlerësimi i tyre, është në juridiksion të gjykimit të zakonshëm dhe jo atij kushtetues. Është vetë gjykata e zakonshme që vlerëson nëse provat duhet të merren dhe mënyra e vlerësimit dhe konkluzionet lidhur me to janë po ashtu në kompetencë të saj (*shih vendimin nr. 9, datë 26.2.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Po ashtu, parimi i barazisë së armëve nuk u imponon gjykatave të juridiksionit të zakonshëm që këto të pranojnë të gjitha argumentet dhe provat që paraqet një palë në proces. Kur kryen detyrën e saj të vlerësimit të lirë të provave, gjykata mund të bindet mbi bazën e disa provave, duke përjashtuar një ose disa prova të tjera, që ajo i konsideron të parëndësishme për çështjen (*shih vendimin nr. 19, datë 19.7.2005 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Gjykata, bazuar në aktet e dosjes gjyqësore, të administruar për qëllime të këtij gjykimi, vëren se kërkuesi i është drejtuar gjykatës së shkallës së parë në datën 25.9.2012 për kundërshtimin e vendimit të Prokurorisë të datës 11.4.2012 për mosfillimin e procedimit penal. Në gjykim është pretenduar se kërkuesi ka marrë dijeni për vendimin pasi ka bërë kërkesë pranë Prokurorisë dhe se nuk i është njoftuar ky vendim me anë të shërbimit postar, siç pretendohet dhe rezulton nga vërtetimi i paraqitur në gjykim, i lëshuar nga Drejtoria e Postës Shqiptare. Për këtë arsye, në seancën gjyqësore të datës 6.12.2012, është kërkuar që të thirret si dëshmitar nëpunësi që ka bërë dorëzimin e vendimit, të administrohet regjistri i shënimeve, si dhe të kryhet një akt ekspertimi grafik për nënshkrimin që ndodhet në regjistrin e dorëzimit. Këto kërkesa janë rrëzuar nga gjykata me argumentin se marrja dijeni për vendimin e mosfillimit provohet me vërtetimin e datës 6.12.2012 dhe se kërkesa për kryerjen e ekspertimit grafik nuk është objekt i këtij gjykimi. Këto pretendime janë ngritur nga kërkuesi edhe në Gjykatën e Apelit Vlorë, e cila i ka rrëzuar ato, duke u dhënë përgjigje të arsyetuar në vendimin e saj.

12. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se në rastin konkret gjykata ka marrë të gjitha masat për njoftimin e duhur të kërkuetit për procesin dhe i ka dhënë mundësinë atij që të jetë i pranishëm në gjykim, të paraqesë provat dhe argumentet e tij në mbështetje të kërkesës, të paraqesë kërkesat e tij para gjykatës, si dhe të kundërshtojë e mbrohet kundër pretendimeve të palës tjetër në gjykim. Vetëm fakti se gjykata e shkallës së parë dhe ajo e apelit nuk kanë pranuar kërkesat për marrjen e provave të kërkuara

nga kërkuesi nuk është i mjaftueshëm për të vënë në dyshim respektimin e parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit në gjykim. Në vlerësimin e Gjykatës nuk rezulton që gjykatat e faktit ta kenë vënë kërkuesin në pozita të disfavorshme në krahasim me palën tjetër, për sa kohë që i kanë marrë në shqyrtim pretendimet e paraqitura prej tij në gjykim, duke u dhënë atyre përgjigje të arsyetuar.

C. Për pretendimin e cenimit të së drejtës së aksesit

13. Kërkuesi pretendon cenimin e së drejtës së aksesit, pasi gjykatat i kanë mohuar atij të drejtën për të pasur një përgjigje përfundimtare për pretendimet e tij. Sipas tij, kjo e drejtë është cenuar edhe nga Gjykata e Lartë, e cila ka vendosur mospranimin e rekursit pa u dhënë përgjigje pretendimeve të ngritura në të.

14. Në nenin 42/2 të Kushtetutës parashikohet se kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, të lirive dhe interesave të tij kushtetues dhe ligjor, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë dhe publik brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj. Kjo dispozitë sanksionon të drejtën për gjykim, ku e drejta e aksesit, që është e drejta për të vënë në lëvizje gjykatën, përbën një aspekt të saj. E drejta e aksesit u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t'i drejtohen një gjykate, e cila do t'i dëgjojë pretendimet e tyre dhe do të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik. Gjykata ka vlerësuar vazhdimisht se administrimi i mirë i drejtësisë fillon me garancinë që një individ të ketë akses në gjykatë për t'i siguruar atij të gjitha aspektet e një forme gjyqësore të shqyrtimit të çështjes. Kjo e drejtë e individit nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për mosmarrëveshjen objekt gjykimi, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal. Në rast se mohohet kjo e drejtë procesi konsiderohet i parregullt, sepse aksesit në gjykatë është, para së gjithash, një kusht kryesor për të realizuar mbrojtjen e të drejtave të tjera të individit. Shteti i së drejtës nuk mund të konceptohet pa u njohur individëve të drejtën dhe mundësinë për t'iu drejtuar gjykatës (*shih vendimin nr. 52, datë 14.11.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Në lidhje me shqyrtimin e çështjes në Gjykatën e Lartë, në jurisprudencë konstante Gjykata ka theksuar se në rast se Kolegji në dhomën e këshillimit krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs janë të pabazuara, pasi nuk bëjnë pjesë në ato shkaqe që parashikon dispozita ligjore ose nuk gjejnë mbështetje në aktet e dosjes gjyqësore, atëherë është në funksionin e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore. Veprimtaria seleksionuese e dhomës së këshillimit nuk është një shkellje e së drejtës së palëve për t'iu drejtuar gjykatës, por një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj. Ky lloj shqyrtimi paraprak vlerësues është kompetencë vetëm e trupës së gjyqtarëve të Gjykatës së Lartë në dhomë këshillimi dhe nuk mund të bëhet pjesë e kontrollit kushtetues që zhvillon Gjykata (*shih vendimin nr. 8, datë 26.2.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Gjykata vlerëson se në rekurs palët përpiqen të ngrenë para Gjykatës së Lartë shkaqe nga ato të parashikuara nga dispozitat procedurale përkatëse. Për këtë arsye, shqyrtimi i çështjes nga dhoma e këshillimit e Gjykatës së Lartë nuk është vetëm një konstatim formal i paraqitjes së shkaqeve ligjore në rekurs, por një vlerësim i këtyre shkaqeve dhe i bazueshmërisë së tyre, duke analizuar materialet e dosjes gjyqësore. Në rastet kur Kolegji konstaton se shkaqet, pavarësisht nga mënyra e paraqitjes së tyre, kanë të bëjnë me vlerësimin e provave, bindjen e brendshme të gjykatave të shkallëve më të ulëta apo me shkaqe që objektivisht nuk ekzistojnë në dosjen gjyqësore, ka të drejtë të mos e pranojë rekursin. Kjo është edhe përgjigja që i jep Gjykata e Lartë pretendimeve të ngritura në rekurs nga palët (*shih vendimin nr. 52, datë 14.11.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Bazuar në standardet e mësipërme, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për cenimin e së drejtës së aksesit është i pabazuar. Gjykata rithekson se kërkuesit gjatë procesit të zhvilluar në gjykatat e faktit i është dhënë mundësia që të paraqesë argumente dhe prova në mbështetje të pretendimeve të tij, për të cilat ka marrë përgjigje të arsyetuar nga gjykatat. Po ashtu, edhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në përputhje me kompetencat e tij ligjore, pasi ka marrë në shqyrtim shkaqet e paraqitura në rekurs, i ka

dhënë përgjigje kërkuarit lidhur me to, se nuk janë të tilla nga ato që parashikon neni 432 i KPP-së. Kërkuari e ka ushtruar lirisht të drejtën e aksesit në Gjykatën e Lartë nëpërmjet paraqitjes së rekursit, por kjo e drejtë nuk presupozon që gjykata duhet ta kalojë çështjen në seancë ose të pranojë kërkimet e palëve në çdo rast. Për pasojë, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit për cenimin e së drejtës së aksesit është i pabazuar.¹

Ç. Për pretendimin e cenimit të parimit të paanshmërisë në gjykim

18. Kërkuari pretendon cenimin e parimit të paanshmërisë në gjykim, për arsye se gjyqtari që ka gjykuar çështjen në gjykatën e shkallës së parë e ka paragjykuar atë, pasi nuk ka pranuar kërkesat e paraqitura në gjykim për administrimin e disa provave.

19. Gjykata ka theksuar se gjykimi nga një gjykatë e paanshme është një nga elementet e rëndësishme të procesit të rregullt ligjor, sanksionuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së. Parimi i paanshmërisë ka në vetvete elementin e vet *subjektiv*, i cili lidhet ngushtë me bindjen e brendshme që krijon gjyqtari për zgjidhjen e çështjes në gjykim, si dhe elementin *objektiv*, me të cilin kuptohet dhënia e garancive të nevojshme për gjykim të paanshëm nga vetë gjykata, përmes mënjanimit prej saj të çdo dyshimi të përligjur në këtë drejtim. Ndër të tjera, gjykata duhet të jetë e kujdesshme dhe të marrë parasysh veçanërisht problemin e përbërjes së trupit gjykues, në mënyrë që të mënjanohen nga gjykimi i çështjes gjyqtarët që nuk kanë garancitë e kërkuara për paanshmëri në kuptimin objektiv. Në shtetin e së drejtës kërkesa për një gjykim të paanshëm merr rëndësi të veçantë në funksion të besimit në dhënien e drejtësisë, që në shoqëritë demokratike duhet ta krijojnë në çdo rast jo vetëm palët në gjykim, por dhe çdo qytetar i thjeshtë (*shih vendimin nr. 21, datë 29.4.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Kur shqyrtohet nëse në një çështje të caktuar ekziston një arsye e ligjshme për të dyshuar se një gjyqtar i caktuar nuk është i paanshëm, këndvështrimi i atyre që pretendojnë lidhur me mungesën e paanshmërisë së tij është rëndësishëm, por jo vendimtar. Vendimtar mbetet përcaktimi nëse dyshimi për paanshmërinë është objektivisht i justifikueshëm. Në këtë kuptim, Gjykata vlerëson se edhe në rastin konkret paanshmëria e gjyqtarit duhet të vlerësohet në aspektin subjektiv dhe në atë objektiv. Për sa i takon paanshmërisë personale (subjektive) të gjyqtarit që ka shqyrtuar çështjen në gjykatën e shkallës së parë, pra bindjes së brendshme të tij për mënyrën e zgjidhjes së çështjes, nuk rezulton që kërkuari të ketë paraqitur ndonjë provë për të vërtetuar këtë pretendim. Mënyra e vlerësimit të provave të administruara në gjykim nga ana e gjyqtarit apo mënyra e interpretimit dhe zbatimit të ligjit jo vetëm që janë çështje që nuk mund të bëhen objekt i kontrollit kushtetues, por ato nuk janë të mjaftueshme për të mbështetur pretendimin për paanshmëri.

21. Për sa i përket paanshmërisë objektive duhet shqyrtuar nëse objektiviteti i dyshimit të ngritur nga kërkuari është mjaftueshëmrisht i provueshëm dhe ky përfundim varet nga rrethanat e çështjes konkrete. Gjykata vlerëson se edhe në këtë drejtim nuk ka vend për të vënë në dyshim paanshmërinë e gjyqtarit të çështjes. Veprimet e kryera prej tij jo vetëm që giejnë pasqyrim në aktet e dosjes gjyqësore, por ai ka argumentuar edhe qëndrimin e tij për mospranimin e kërkesave të paraqitura në gjykim për thirrjen e dëshmitarit dhe kryerjen e aktit të ekspertimit. Në vlerësimin e Gjykatës mospranimi i këtyre kërkesave nuk është i mjaftueshëm për të konkluduar mbi anshmërinë e gjykatës në shqyrtimin e kësaj çështjeje dhe kërkuari nuk ka paraqitur asnjë provë tjetër për të mbështetur këtë pretendim.

22. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuarit për cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor janë të pabazuara, për rrjedhojë kërkesa duhet të rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

¹ Gjyqtari V. Kristo votoi për cenimin e së drejtës së aksesit pasi gjykatat, në kushtet kur prokurori në apel ka pranuar se pretendimet e kërkuarit janë të bazuara, duhet të bënin të gjitha përpjekjet për ta realizuar këtë të drejtë ose duke kryer aktin e ekspertimit grafik, ose duke e rivendosur në afat kërkuarin.

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/f dhe 134/1/i të Kushtetutës, si dhe të neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,²

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Vitore Tusha, Besnik Imeraj, Fatmir Hoxha, Gani Dizdari, Fatos Lulo

Anëtarë kundër: Bashkim Dedja (kryetar), Vladimir Kristo

² Gjyqtare V. Tusha pajtohet me vendimin e shumicës për rrëzimin e kërkesës, por në lidhje me shkakun e rrëzimit, siç është shprehur edhe më parë, ajo vlerëson se kërkuesi nuk legjitimohet për shkak të mosshterimit të mjeteve për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese, në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës.